

2) Grundforbedringslovene, der har vist sig at være en effektiv Faktor til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Nogen Opgørelse over, hvor stor en Beskæftigelse disse Love har medført, foreligger endnu ikke, men der er paa nærværende Tidspunkt bevilget og forbrugt ca. 20 Mill. Kr., og man kan gaa ud fra, at der i Medfør af denne Lovgivning er skaffet Arbejde til et meget betydeligt Antal af arbejdsløse samtidig med, at det udførte Arbejde er i høj Grad produktivt.

3) Lovene om Støtte af Boligbyggeri m. m., gennem hvilke Love der indtil 1. Oktober 1934 er udført Arbejder med en samlet Haandværkerudgift af ca. 60 Mill. Kr., til hvilket Beløb svarer en Arbejdsløn paa ca. 37 Mill. Kr. Et saadant Beløb giver allerede direkte henimod 12 000 Arbejdere Beskæftigelse i normalt Omfang inden for en Periode af et Aar.

4) Lovgivningen om Tilskud i Anledning af Ungdomsarbejdsløsheden. Medens der ikke haves Oplysninger om Antallet af de Personer, der har deltaget i Foranstaltninger efter denne Lovgivning, kan det paa Grundlag af Oplysningerne om Antallet af Beskæftigelsesdage beregnes, at det gennemsnitlige Antal Deltagere pr. Dag i 1934—35 kan sættes til ca. 1 000, jfr. Bemærkningerne til det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Forlængelse af denne Lovgivning.

5) Loven af 15. December 1934 om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter. I Henhold til denne Lov gives der Kommunerne Adgang til mellemkommunal Refusion for en vis Del af Udgifter til Arbejdsløn ved Arbejder, der iværksættes til Beskæftigelse af Personer, der oppebærer Kommnehjælp.

Til disse gennemførte Love kommer yderligere Regeringens gentagne Forslag til Lov om Forbud mod Overarbejde, til Lov om Tilskud ved Merbeskæftigelse og til Lov om midlertidig Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden.

Uanset alle disse Bestræbelser kan det næppe forventes, at der herved vil opnaas Beskæftigelse for dem, som har været længe arbejdsløse, og som derfor for manges Vedkommende ikke fuldt ud er i Besiddelse af de Færdigheder og den Træning, som ønskes af de Personer eller Institutioner, der sætter Arbejde i Gang med Tilskud efter de paagældende Love. Skal der gøres noget for at sætte ind paa dette Omraade,

maa det ske i Kraft af særlige Foranstaltninger, og man er derved ført ind paa den Tankegang, at Arbejder til Beskæftigelse af disse Personer burde iværksættes af Staten. Udgangspunktet har her været:

at det er uforsvarligt at vedblive med uproduktive Understøttelser og fortsat at lade disse arbejdsløse forblive uden Beskæftigelse med Risiko for før eller senere helt at miste deres Arbejdsduelighed.

at der, uanset om det — navnlig for Landbrugets Vedkommende — maatte lykkes at faa Erhvervslivet i Gang i større Udstrækning end hidtil, paa Grund af en Række forskellige Forhold, herunder Befolkningstilvæksten inden for de produktive Aldersklasser, Udvandringens Ophør, Rationaliseringen inden for Industrien m. v., ikke synes at være nogen Mulighed for under de nuværende Forhold at bringe den her omhandlede Gruppe af arbejdsløse ind under normale Arbejdsforhold, medens det paa den anden Side er forholdsvis billigt at beskæftige disse arbejdsløse med Arbejde frem for stadig at yde dem Understøttelse.

at der ved de arbejdsløses Deltagelse i saadanne offentlige Arbejder bør tilsikres dem en Arbejdsløn, der er større end den Understøttelse, de ellers vilde være henvist til, men fastsat saaledes, at der saa vidt muligt holdes en klar Afgrænsning over for de arbejdsløse Arbejdere, der har bevaret Tilknytning til det normale Arbejde, eller som bør finde Beskæftigelse ved de særlige Foranstaltninger, der iværksættes til Afhjælpning af den normale Arbejdsløshed.

Kan en saadan Plan gennemføres, vil Resultatet blive ikke alene en Forbedring af Økonomien for en Del af de haardest ramte af Landets Befolkning, men tilige, at deres Arbejdsevne vedligeholdes, samtidig med, at der med forholdsvis smaa Udgifter for Samfundet i sin Helhed skabes et Arbejdsresultat, der ellers ikke vilde være blevet opnaaet, og hvis Værdi vel ikke svarer til Værdien af de Arbejder, som det offentlige ellers lader udføre, men som dog er mere værd end det, de har kostet Samfundet, idet den egentlige Udgift kun bliver Forskellen mellem Udgifterne til Arbejdet og Iværksættelse og de besparede Arbejdsløshedsunderstøttelser. Tænker man sig saaledes et Arbejde, hvorved der i et Aar beskæftiges 3 000 Mand for en Arbejdsløn af 3 Mill. Kr., maa det erindres, at 3 000 arbejdsløse hver koster det offentlige gennemsnitlig ca. 800 Kr. aarlig i Understøttel-